

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 23.391 van 20 februari 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 oktober 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 september 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 november 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 december 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de feitelijke gegevens van de zaak.
 - 1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 24 januari 2008, verklaart er zich op 25 januari 2008 vluchteling.
 - 1.2. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt verzoekers asielaanvraag bij beslissing van 23 september 2008, verstuurd op 29 september 2008.
 - 1.3. De feiten aan de basis van verzoekers asielaanvraag werden door de bestreden beslissing als volgt weergegeven:

"U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren en getogen te zijn in Shiraz. Uw ouders zijn oorspronkelijk afkomstig van Kabul. U zegt te zijn geboren op 15.10.1369 (5 januari 1991) en bent dus minderjarig. U bent Tadzjiek van etnische origine en een soennitische moslim. U verklaart dat uw ouders als jong koppel naar Paghman zijn gevlucht en er in het geheim zijn getrouwd nadat de familie van uw moeder herhaalde huwelijksaanzoeken vanwege uw vaders familie had afgewezen. Vervolgens zijn ze naar Mazar-i-Sharif gevlucht waar uw oudste broer X (O.V. X) werd geboren. De broer van uw

vader werd verwond door een familielid van uw moeder. In Mazar werd uw vader door de broer van uw moeder in zijn been geschoten waarop uw ouders naar Iran zijn gevlucht. Vorige zomer (1386) zijn uw moeder, u en uw jongste broer naar Kabul gegaan met de bedoeling contact te leggen met uw grootmoeder om uit te zoeken hoe het stond met de vete en om uit te maken of jullie al dan niet konden terugkeren naar Afghanistan. U zag er uw familie langs vaderszijde, maar van de familie van uw moeder zag u enkel in het geheim uw grootmoeder. Zij zei dat jullie onmogelijk konden terugkeren omdat de neven van uw moeder nog altijd uit waren op wraak op uw vader, die ze verantwoordelijk stellen voor hun geschonden eer. U zou zijn teruggekeerd naar Iran. De laatste dagen van de zesde maand van 1386 (half september 2007) werden Afghaanse vluchtelingen via tv en radio opgeroepen om hun verblijfsvergunning te laten verlengen. Er waren echter problemen en talrijke mensen keerden dag na dag terug zonder een verlenging van hun documenten te krijgen. De aanwezige politie trad hardhandig op, ook tegen vrouwen. Na een aantal dagen werden de mensen het beu. Uw broer Mostafa sprak heel goed het dialect van Shiraz en had zich opgeroepen als woordvoerder. Samen met drie anderen werd hij ter plekke aangesteld als vertegenwoordiger om met de directeur Sududdha te spreken. Van waar u zich bevond, kon u het gesprek horen, dat al vlug uitdraaide op een conflict nadat de directeur grove beledigingen had geroepen over de Afghanen. Uw broer heeft hierop de Iraanse overheid, Khomeini en Khamenei beledigd. Vervolgens gaf de directeur aan de aanwezige soldaten de opdracht uw broer te arresteren. Toen deze zich op uw broer wierpen en hem begonnen te slaan bent u tussen gekomen en riep u andere vluchtelingen ter hulp, die zich ook in de strijd mengden. Hierdoor konden u en uw broer ontsnappen. Jullie namen een taxi naar het centrum en belden jullie vader. Deze stuurde jullie naar zijn vriend. Daar bleven jullie ongeveer tien dagen. In die tijd werd uw vader verscheidene keren meegenomen voor verhoor. Vervolgens verlieten jullie Iran verlaten op 27.07.1386 (19 oktober 2007) en diende u in België een asielaanvraag in op 2 januari 2008. Uw ouders zijn ondertussen naar een ander huis verhuisd, in Shiraz, vermoedelijk werd hun verblijf verlengd. Uw zussen lopen school in Shiraz."

Het aldus weergegeven feitenrelaas wordt door de verzoekende partij niet betwist.

- 1.4. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoeker er niet in geslaagd is zijn vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en baseert zich daarvoor op volgende gronden:
- verzoekers vrees voor vervolging ten opzichte van Afghanistan houdt geen verband met de criteria van het vluchtelingenverdrag aangezien het een louter familiaal probleem betreft;
 - verzoekers vrees voor vervolging ten opzichte van de Iraanse overheden is niet geloofwaardig gelet op de uiteenlopende verklaringen tussen verzoeker en zijn broer over de oorzaak hiervan;
 - verzoekers familie is afkomstig uit Kabul waar er actueel voor burgers geen risico op ernstige schade bestaat in de zin van artikel 48/4, §2, c).

2. Over de gegrondheid van het beroep.

- 2.1.1. Verzoeker onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek. Hij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

Met betrekking tot zijn vrees voor vervolging ten opzichte van Afghanistan meent verzoeker dat onder de Vluchtelingenconventie eveneens bescherming wordt geboden aan vluchtelingen die in hun land van herkomst niet worden vervolgd door de overheid zelf, doch wel door burgers van dit land waarbij de overheid nalaat om hen de nodige bescherming te bieden. In casu staat het als een paal boven water dat verzoeker zijn leven in Afghanistan in gevaar is ingevolge de bloedwraak die op zijn gezin rust. Verzoeker wordt beschouwd als een onwettig kind en deze 'doodzonde' wordt bestraft met de kogel. De leefwijze 'oog om oog, tand om tand' wordt nog steeds toegepast in de Afghaanse samenleving.

- 2.1.2. Betreffende verzoekers vrees ten aanzien van Afghanistan, meer bepaald ten aanzien van de familie van zijn moeder omwille van haar huwelijk zonder ouderlijke toestemming, stelde de Commissaris-generaal terecht vast dat dit een familiaal probleem is dat geen verband houdt met de criteria van het Verdrag van Genève. Verzoeker toont namelijk niet aan vervolging te vrezen om redenen van nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Waar verzoeker stelt dat hij niet kan rekenen op bescherming van de overheid stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot blote beweringen zonder deze ook maar enigszins te staven met concrete bewijselementen. Hoe dan ook, verzoeker laat na aan te tonen dat deze vete effectief nog dermate levendig is dat er vervolging zou kunnen worden vermoed (gehoorverslag CGVS d.d. 12 augustus 2008, 3 en 5). Verzoeker vermeldt enkel dat zijn grootmoeder stelde dat het onmogelijk was om terug te keren omdat zijn grootvader, de broer en de neef van zijn moeder, nog altijd kwaad waren. Zelfs indien zou worden aangenomen dat de vete nog steeds levendig zou zijn en verzoeker bovendien niet zou kunnen rekenen op voldoende bescherming van de overheid, dan nog kan worden vastgesteld dat de ingeroepen vrees voor vervolging onvoldoende zwaarwichtig is aangezien verzoeker, wanneer hem gevraagd wordt of er nog incidenten zijn geweest tussen de beide families tijdens hun verblijf in Iran, hij enkel zegt dat het steeds tot ruzie en woordenwisselingen kwam als ze elkaar ontmoetten. Dit zijn onvoldoende zwaarwichtige redenen.
- 2.1.3. Wat betreft verzoekers vrees voor vervolging ten opzichte van Iran, betwist verzoeker de aangehaalde uiteenlopende verklaringen tussen hem en zijn broer betreffende de wijze waarop Mostafa tot woordvoerder zou zijn aangesteld. Verzoeker heeft in dit verband niet uitdrukkelijk het woord 'verkiezing' in de mond genomen, doch zijn omschrijving van de gang van zaken komt uiteraard wel neer op een verkiezing. Het is dus niet zo dat hij zou hebben verklaard dat Mostafa zich zonder meer van deze taak zou hebben gekweten, zonder dat hier een verkiezing aan te pas zou zijn gekomen. Verzoekers verklaringen en die van zijn broer zijn op dit punt wel degelijk gelijklopend.
- 2.1.4. Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat hij het niet eens is met de vastgestelde tegenstrijdigheden maar brengt in voorliggend verzoekschrift geen afdoende argumenten aan die deze alsnog kunnen ontkrachten. Vooreerst wordt vastgesteld dat verzoeker vervolging vreest omdat hij gevochten heeft met de directeur nadat zijn broer, verkozen tot woordvoerder, Khomeini en Khamenei zou hebben beledigd, een in Iran ernstig vergrijp. Echter, de beschrijvingen tussen verzoeker en zijn broer van de wijze waarop verzoeker zijn broer tot woordvoerder zou zijn aangesteld, lopen dermate uit elkaar, dat hieraan geen geloof meer kan worden gehecht. Eerst en vooral valt op dat verzoeker aanvankelijk ontwijkend antwoordt en blijft herhalen dat hij werd verkozen omwille van zijn Shirazi-accent en omdat hij zich in de dagen voordien verdienstelijk in de kijker had gewerkt. Hij zegt dat deze vraag beter aan zijn broer kan worden gesteld. Toen verzoeker erop gewezen werd dat hij al die tijd bij hem was, antwoordt hij tenslotte dat een aantal oude mannen na overleg hadden besloten om enkele woordvoerders aan te stellen, dat deze mannen op zijn broer zijn afgestapt en hem hebben uitgekozen. Toen verzoeker gevraagd werd of er een soort stemming had plaatsgevonden, zegt hij daar niets vanaf te weten (gehoorverslag CGVS d.d. 12 augustus 2008, 5 en 6). Zijn broer Mostafa echter beweert dat de stemming min of meer publiek was, dat er namen werden afgroepen en dat de mensen zich daarover uitspraken (gehoorverslag broer CGVS d.d. 12 augustus 2008, 11). De verkiezing van verzoekers broer als woordvoerder is een essentieel gegeven in het asielrelaas en aangezien hun verklaringen hierover niet dezelfde zijn, kan er geen geloof aan worden gehecht. Verder verklaart verzoeker dat de Ettelaat arrestatiebevelen voor hem en zijn broer aan zijn ouders hebben getoond (gehoorverslag CGVS d.d. 12 augustus 2008, 7), terwijl zijn broer stelt dat er geen documenten waren (gehoorverslag broer CGVS d.d. 12 augustus 2008, 14). De

vastgestelde tegenstrijdige verklaringen tussen verzoeker en zijn broer betreffen bovendien geen details maar wel degelijk de kern van het asielrelaas. Betreffende verzoekers vrees ten aanzien van de Iraanse autoriteiten na een incident met de directeur voor de instantie belast met de verlenging van de verblijfskaarten van Afghaanse vluchtelingen, oordeelde de Commissaris-generaal dan ook terecht dat hieraan onvoldoende geloof kan worden gehecht, gelet op de uiteenlopende verklaringen dienaangaande tussen verzoeker en diens broer.

- 2.1.5. Verzoeker meent tenslotte dat van hem niet kan verwacht worden dat hij een volledig beeld heeft van de verblijfssituatie van zijn gezinsleden na zijn vertrek uit Iran.
- 2.1.6. Indien zou worden aanvaard dat de door verzoeker aangehaalde feiten op waarheid berusten, *quod non*, kan, rekening houdend met de precaire situatie van Afghaanse vluchtelingen in Iran, met zekerheid worden aangenomen dat dit gevolgen zou hebben op de verblijfssituatie van verzoekers familie. De verblijfssituatie is bijgevolg van wezenlijk belang in het asielrelaas van verzoeker. De vastgestelde vage verklaringen van verzoeker dienaangaande hypothekeken dan ook de algehele geloofwaardigheid van het relaas.
- 2.1.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 in aanmerking worden genomen.
- 2.2.1. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus ten opzichte van de situatie in Afghanistan werpt verzoeker op dat Kabul op de UNHCR-lijst van 6 oktober 2008 uitdrukkelijk erkend wordt als risicozone.

Ten opzichte van de situatie in Iran meent verzoeker dat het duidelijk is dat zijn verklaringen en die van zijn broer volledig gelijklopend zijn en hij geenszins door vaagheid zou trachten te misleiden. Ondanks zijn zeer jonge leeftijd is hij erin geslaagd om een duidelijke en zeer gedetailleerde weergave van de feiten uiteen te zetten.

- 2.2.2. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus is het duidelijk dat voor iedere vorm van internationale bescherming, ook voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking berust op de verzoeker. Deze dient ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van zijn verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoeker en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden.

Verzoeker verklaarde dat hij, zowel als zijn hele familie, in het bezit was van een vluchtelingenkaart maar dat hij er niet aan gedacht had deze mee te brengen (gehoorverslag CGVS 2 juli 2008, 3). Het niet neerleggen van documenten zonder hiervoor een aannemelijke verklaring te geven wekt het vermoeden dat verzoeker bewust belangrijke informatie wil achterhouden; deze vaststelling hypothekeert de geloofwaardigheid van het relaas. Verzoeker die geen begin van bewijs neerlegt omtrent zijn identiteit of nationaliteit schendt derhalve de medewerkingsplicht en stelt de Raad in de onmogelijkheid een correct beeld te krijgen van zijn verblijfsrechtelijke status in Iran en/of van zijn huidige staatsburgerschap.

Ten overvloede merkt de Raad op dat voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico

loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet kan volstaan doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Verzoeker maakt zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk door zelfs geen begin van bewijs neer te leggen omtrent zijn identiteit, nationaliteit of verblijfssituatie in Iran. De Raad besluit dat bij gebrek aan elementen betreffende verzoekers afkomst aan hem de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 20 februari 2009 door:

dhr. F. HOFFER,	kamervoorzitter,
mevr. A. VAN ISACKER,	rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. M.-C. GOETHALS,	rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN.

F. HOFFER.